

непокорна, властна, непобедима. И идваха мигове, когато той можеше да махне съ ржка на всичко, да се метне на първия конь и да полети къмъ Белослава, която го чакаше вече толкова дълго съ толкова търпение, сякашъ се надѣваше, че нѣкакво чудо може все още да ѝ го възвърне.

Той спрѣ край единъ брѣстъ, подпрѣ неспокойно чело връзъ кората му. Горещи сълзи изгориха очитѣ му. Въ този мигъ, за последенъ пжтъ преди да приеме обряда за съвършенство братъ Добромиръ се раздѣляше съ своята младостъ. Тихо зашумѣ гората надъ него. Нощта лъхаше мамещи ухания, затихваше въ шѣпота на вѣтъра, щурцитѣ плетѣха кротка и сънна пѣсенъ.

И отново се залута изъ роснитѣ поляни, срѣдъ цвѣналитѣ храсти, окъпанъ въ лжчитѣ на месеца, бледенъ, съ мрачно горещи очи. Когато приближи до млината, на двора момитѣ играеха бавно, кротко хоро. Три стжпки на дѣсно, две на лѣво.

На Георги жалба остана
Та се отъ хоро отпусна
Па си у дома отиде
Врана си коня изкара . . .

Добромиръ застана край единъ старъ джбъ, загледа въ играта, която горѣше сърдцето му. Изведнжъ той се сепна. Една отъ момитѣ, която бѣ приближила съ хорото до него, изпришка и леко докосена рамото му.

— Пеперуда! — извика ужасена тя. — Не е хубаво нощемъ да се допре пеперуда до човѣкъ.

Чернитѣ ѝ очи се издигнаха съ нескрито обожание къмъ младия братъ. Но срещнаха взора на две хладни и тжжни зеници, отвърнати отъ радоститѣ на свѣта. Той скръсти ржце, кротко се усмихна, скръбно поклати глава.

— Какво отъ това?

— Казватъ, че умиралъ човѣкъ, ако кацне пеперуда на него следъ потайна доба.

— Никой отъ насъ нѣма да убѣгне този часъ . . . — отвърна богомилътъ. — И колкото Богъ по-скоро ни го изпрати, толкова е по-голѣмо благоволенieto му . . .